

ЗАСТАВА ПАДЕ

Сарајево покрива густ, црн облак. Време се стуштило, а олуја бесни. Сарајлије збуњени журе овамо, онамо, рекло би се ни сами не знају куд.

Ранко, стојећи поред свог прозора гледа сабласан град што пре времена тоне у мрак. Размишља о плавокосој девојци која сваког јутра ситним корацима пролази поред његове куће и улази у пословну зграду „Зеленгоре“. Прошло је скоро шест месеци од кад му је својом лепетом и достојанственим изгледом скренула пажњу на себе. На први поглед му се учинила познатом, али није могао да се сети да ли се уистину негде раније са њом срео. Од тада он је сваког јутра, пре поласка на посао, стајао пред прозором свог стана и посматрао је, па би, тек пошто она уђе у зграду, силазио низа степенице и пролазио улицом на коју гледају прозори њене канцеларије. Идући супротном страном те улице једанпут је приметитио да га она гледа кроза стакло.

Понекад нешто неочекивано утиче на човека да донесе неку важну одлуку. За Ранка је покретачка снага за такву одлуку била љубав са одстојања и један необичан сан, а непредвиђена околност која га је саставила са плавокосом девојком била је свадба његовог пријатеља.

Враћајући се с посла тмурног кишовитог дана, без мантила и кишобрана, уморан и покисао до коже, видео је плавокосу како пролазећи нагиње раширен кишобран

преко левог рамена и гледа у његов прозор. Развеселило га је то да она зна где он станује.

Обузет мишљу о њој и савладан поспанашћу у топлој соби заплови неким непознатим простором. Нађе се пред црквом у коју завири кроз отворена врата. Из њене мрачне дубине допре пријатан женски глас:

„Ранко, шта чекаш? Купи свећу и запали је у цркви! Послушај ме! Станија те чека, Станија те чека, Станија те чека. После твоје туге она ће ти донети срећу.“

Удаљавајући се, њен глас је све више малаксавао.

Пошто се пробудио, нехотице је прошапутао: „Станија те чека“, а онда се запитао у себи: „Која Станија?“

Данима је размишљао о необичном сну који му се толико наметао да му се већ чинио као стваран догађај. Покушавао је да га протумачи, јер у снове верује. Пре спавања је молећиво призивао Морфеја да му подари неки нови сан који би му помогао да открије значење претходног. И док је тиме био обузет толико да га је то мучило као ноћна мора, уснио је да кроз шуму, са људима у црном оделу путује возом, пругом уског колосека. Воз се љуљао тако да су се путници једва одржавали у седиштима. Наједном се зачуо страشان прасак који је запалио пожар са обе стране пруге. Ватра се распламсавала, а кроз пламен је све брже јурио воз који је, ипак, успео да изађе из простора захваћеног пожаром.

Сад пруга води поред десне обале бистре реке која брзо тече као да се с возом утркује. Ранко је посматра кроз прозор. На њеном дну видео је белутке изнад којих су пливале крупне рибе. Није знао ни одакле је пошао, ни куд је пошао, ни зашто путује.

Кад се воз приближи малој непознатој вароши у подножју планине, изнад ње се појавише три авиона. Окру-

жише неколико пута изнад вароши, а онда је бомбардоваше.

Зграде горе и руше се.

Воз се заустави пред улазом у варош иако ту не постоји железничка станица. Путници из њега нагрнуше и почеше да беже на све стране. Ранко трчи блатњавим путем ка реци. Уђе у плићак. Клекну на колена поред обале. Гледа како авиони одлазе изнад планине. За трен ока небо покри црн облак. Из њега се појави хеликоптер. Спусти се изнад вароши, па је митраљира. Након неколико минута испусти једну бомбу и одлете. Из облака изађе велика црна птица. Слете на обалу реке поред Ранка. Уплашена леже поред његовог десног рамена. Он је милује и храбри. Она га гледа у очи, па му се подвуче под пазухо.

Низ обалу дотрча мали жут пас. Са исплаженог језика бела пљувачка му се отеже до земље. Уплашена птица одлете. Ранко помисли да је пас бесан, па устаде и покуша да побегне, али га он стиже и уједе за кажипрст десне руке. Бол и страх га пробудише. Слушајући убрзано лупање свог срца сети се да је пре неколико дана сањао такав сан, с тим што га је тада за исти прст угризао шарен пас на ливади поред реке .

Размишљајући о тим сновима опет заспа и настави да сања.

Опет га напада жут пас. Он га удари ногом по њушци. Пас цвилећи одскочи у страну и завуче се у плитку јаму на обали реке. Утом се претвори у смеђ камен. Ранко га удари белутком и разби у ситне комаде, као да је од стакла.

Киша поче да пада и брзо се претвори у јак пљусак који угаси пожар у вароши. Згаришта испаравју. Ранко гази по топлом згаришту, а загушљив, топао, влажан, те-

жак ваздух га гуши. Једва се крећући изађе на пространи трг. Насред трга се налази црква, отворених врата. Испред ње се окупио народ. Из ње допре женски глас: „Ранко, узми воштану свећу и запали је у цркви!“

Ранко купи десетек свећа на прозору лево од улазних врата. Састави их у снопић, прекрсти се и уђе. У цркви поред зида угледа гомилу згрушане крви помешане са неком густом црном масом, а метар изнад ње у ваздуху велика буктиња гори сама од себе не дотичући никакав материјал.

Опет се чује онај исти глас: „Запали свећу!“

Ранко прилази буктињи и припаљује свеће. Тек што их је сместио на песак с водом, угледа пред собом монахињу која немо посматра згрушану крв под буктињом. Помисли да је то, можда, коњска крв. Ипак, пита: „Шта је то, мајко?“

„Ово је лек који се привија на живу рану“», одговори монахиња и нестале.

Он закорачи у одају наспрам олтара и примети врх топовске цеви која вири из зида. Из ње се разлеглоше застрашујући звуци сирене. Збуњен, он стаде.

„Изађи из просторије! Свеци се буне што си ушао“, упозори га однекуд женски глас.

Враћајући се брзо закорачи у другу већу одају, десно. Због групе људи који ту седе на поду и једу, без речи је напусти. Нешта невидљиво ухвати га за леву шаку и уведе у трећу просторију, па га пусти. Цела та просторија обложена је шареном тканином, претежно плаве и црвене боје. На средини сто и на њему три виљушке, једна поред друге. Одједанпут се раздвојише и заиграше окрећући врхове једна према другој, а онда к њему. Из њих севају искре, које се саставише у сноп. Опржише га по лицу и пробудише.